

KOLDO ALDALUR
KAZETARIA

Zubieta 8

Orain hurrena gertatzen zen. Punta batetik bestera joateko Donostia bezalako “metropoli” izugarri batenk derrigorrezko duen topoaren zulatze lanak heldu dira aberaskiloen etxepera. Zubieta 8 parean urak, ihesean, bere bidea topatu nahi eta zulokote ederra egin du. Lehenaz gain, egoera “danteskoa” bertan. Eta ondorioak ere, ikaragarriak. Pentsa, etxepe horretako bizilagunek bi egun oso eman behar izan omen dituzte hiriko lau izarreko hotel ziztrin batean. Kontxan ia murgilduta, musu truk jan eta edanez, izara irristakorretan jolas-tuz, sala dotorean bilerak eginez, bizitza zein gogorra izan daitekeen elkarri kontatuz eman dituzte kezka betetako orduak. Agian, herritarren artean diru bilteta egitea ere otu zitzairen, urrutu ez zituzten denda dotoreetan aldatzeko behar zituzten arropak erosteko. Ez zuten egin. Han konfinaturik zeudenak ez daude eskatzen ohituak, exijitzen baizik.

Udal teknikariek azkenean etxera itzultzeko libre utzi zituztenean, hotelean deportatuta egon zenetako bat –erretreta garaira iritsitako gizonetako–, eta albistea jarraituzera bidali zuten kazetaria bildu ditu patuak.

–Nola ari zarete bizitzen egoera hau?

Itzulpen guztiek bidean zerbait uzten eta, sarri, moldatzen badute ere, hona desgrazia ikaragarri hark zartatutakoaren erantzuna hitzez hitz: “Oso kezkatuta gaude. Inoiz gertatu behar

ez zuen egoeraren ondorioz gaude horrela, Txernobylen edo Auschwitzentzera. Lurpeko tunel horiek turistek bisitaldiak egiteko erabili beharko litzukete agintariek. Hau aberrazio hutsa da”.

Zenbaki hutsetan murgiltzea errealtatea ezkutatzea izan ohi den arren, gogoratu behar da Poloniako Auschwitzentzen 1940ko maiatzetik 1945eko urtarilerara, behetik jota, milioi bat pertsona hil zituztela, gehienak juduak, homosexualak, elbarriak, ijitoak eta preso politikoak. Gertakariok aipatze soilak matrailak gorriarazi beharko lizkiguke.

Ukrainako Txernobylen, 1986ko apirilean izan zen istripuak –hau bai eufemismoa, “istripua”– 4.000 lagun hil zituen, eta ondorioak oraindik oso nabariak dira lur, ur, aire, baso eta, batik bat, bertakoen bihotzetan.

Okerrena ez da bi egun lau izarreko hotelean bizi behar izan zuen Zubieta 8ko bizilagun errukarriaren ezjakintasuna, intentzio txarra edo nahi duzue-na. Ez, mintzen nauena da kazetariak bere editoreari babalore hark zer esan zion aurkeztu zionean, honek kortea informatiboetan sartu izana.

Jakin badakigun arren hitzak zentzuz kolorgeturik dabiltzala komunikabideetan, edozein astakeria zabal al daiteke? Hau adierazpen askatasuna al da? Non daude informazioaren eta desinformazioaren arteko mugak? ●

CASTILLO SUÁREZ
IDAZLEA

Heriotzaz

Ordenagailu aldaketa baliatu dut posta zerbitzuaren helbidetgia txukuntzeko. Kendu ditut galdutako lagun guztiak, egun haiekin harremanik ez dudalako edo, makurragoa dena, hil egin direlako. Bi obsesio handi ditut nik, bakardadea eta heriotza, eta nire arrenkura joandakoek utzitako hutsunea zedarritzen badute, hura handitzen dute agur esan ez izana. Baina orain arte ez naiz konturatu zeinen garrantzitsua den agur esan ahal izatea joaten direnei eta haien hurbilekoei. Krudela izan bada konfinamendua, horretan izan da.

Berreskuratuko ditugu lagunekin bertan behera utzitako hitzorduak, erosiko ditugu erosi gabeko arropa guztiak —ez badugu *on line* egin—, bidaiatuko dugu —hegazkinean— berriz; edo behar bada ez, gure bizitza ez da lehen bezalakoa izanen, baina heriotza bakardadean bizi behar izatea ez da nolnahi ahazten edo gainditzen den zerbait. Eta ez dakit konponbiderik ote duen. Horregatik etorri zait akordura nire herrian hildako bat gogoratzeko bizilagunek kalearen bestaldetik kantatutakoa etxekoei. Akorduan gordetzekoa. Xumea bezain ederra. ●